

mere end faa Dage siden, han af Bispen havde modtaget den højtidelige Indvielse til sin Sjælehyrdegærrning. Han følte sig øjensynligt ogsaa endnu lidt trykket af sin nye Værdighed. Hver Gang Provsten henvendte sig til ham under Tiltaleformen „Hr. Pastor“, blev han rød i Kinderne og saa' forlegent ned paa sin Støvlesnude.

Provst Tønnesen havde begyndt sit Foredrag i en roligt belærende Tone, hvori han lidt unødigt dvælede ved Ordene, som om han selv i Stillehed nød sin Stemmes ualmindelige Velklang og sine Sætningers Formfuldendthed. Det faldt ikke ofte i hans Lod at have en saa intelligent Tilhører, og han modstod derfor ikke Fristelsen til at give sin Veltalenhed en noget vid Tumleplads. Efterhaanden som han kom ind paa en nærmere Omtale af Nutidskirkens Stilling, og især da han kom til at berøre Tidens forskellige stridende Strømninger inden for Kirken, blev hans Tone dog mindre rolig, hans Sprog langt mindre behersket. Tilsidst bøjede han sig helt fremover og sagde med kraftigt Eftertryk, idet han saa' Kapellanen stift i Øjnene:

„Hvad jeg derfor, Hr. Pastor Hansted, i denne Sammenhæng særligt og alvorligt har ønsket at sige Dem, er da i faa Ord dette: Det er ikke alene Præstens Ret men hans hellige og ubrydelige